

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z wniosku J. K. i E.K.
przy uczestnictwie Szkoły (...) w W.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 lutego 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 18 grudnia 2019 r., sygn. akt V Ca (...),

- 1. odrzuca skargę kasacyjną,**
- 2. zasądza od Szkoły (...) w W. na rzecz J. K. i E. K. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 18 grudnia 2019 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację uczestniczki Szkoły (...) w W. w sprawie z wniosku J. K. i E. K. o stwierdzenie zasiedzenia bliżej określonej nieruchomości gruntowej.

Uczestniczka wystąpiła ze skargą kasacyjną od orzeczenia Sądu drugiej instancji, datowaną na 16 marca 2020 r., to jest ostatni dzień terminu na wniesienie

tego środka zaskarżenia. Wobec istnienia braku formalnego skargi uczestniczka została wezwana do przedłożenia pełnomocnictwa uprawniającego pełnomocnika, który wniósł skargę, do reprezentacji wnioskodawczyni w postępowaniu przed Sądem Najwyższym. Wraz z pismem z 10 czerwca 2020 r. skarżąca nadesłała stosowny dokument, datowany na 8 czerwca 2020 r. W treści pełnomocnictwa wskazano, że uczestniczka potwierdza „wszystkie dotychczasowe czynności procesowe w sprawie, włącznie z wniesieniem skargi kasacyjnej”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu.

Z przedstawionych wyżej okoliczności wynika, że pełnomocnik uczestniczki nie był uprawniony do wniesienia skargi kasacyjnej w dniu, na który była datowana skarga (16 marca 2020 r.), będącym jednocześnie dniem, w którym upływał termin do jej wniesienia. Pełnomocnictwa przedstawione w toku sprawy (k. 155 i 345) ograniczały bowiem zakres legitymacji pełnomocnika do działania wyłącznie przed sądami powszechnymi, co oznacza, że nie miał on prawa do reprezentowania skarżącej w postępowaniu kasacyjnym. Nadesłany natomiast później dokument zawierający stosowne upoważnienie został sporządzony po upływie terminu na wniesienie skargi kasacyjnej. Tym samym należy uznać, że nie został usunięty brak formalny skargi kasacyjnej w postaci niewykazania umocowania do reprezentacji wnioskodawczyni w postępowaniu kasacyjnym. Dokument sporządzony 8 czerwca 2020 r. nie mógł bowiem uprawniać do złożenia skargi kasacyjnej, skoro termin na wniesienie skargi upłynął w dacie wcześniejszej.

Oczekiwanego przez skarżącą skutku legitymizacji wcześniejszych działań pełnomocnika, który wniósł skargę kasacyjną, nie mogło także wywołać oświadczenie o potwierdzeniu dotychczasowych czynności pełnomocnika, gdyż oświadczenie to zostało złożone po upływie terminu na wniesienie skargi, a w toku tego terminu pełnomocnik ten nie był umocowany do dokonania ww. czynności procesowej. Opisane działanie, tzn. potwierdzenie wcześniej dokonanych czynności, miałoby znaczenie jedynie w razie złożenia stosownego oświadczenia przed upływem terminu do wniesienia skargi kasacyjnej.

Powyższe oznacza, że skarga kasacyjna podlega odrzuceniu jako sporządzona przez osobę nieuprawnioną (postanowienia Sądu Najwyższego z 27 listopada 2009 r., II CSK 399/09, z 16 kwietnia 2014 r., II CSK 587/13 oraz z 28 sierpnia 2019 r., III CSK 61/19).

W tym stanie rzeczy skarga kasacyjna uczestniczki podlegała odrzuceniu już przez Sąd drugiej instancji, a wobec nieodrżucenia jej przez ten Sąd, uzasadnione było odrzucenie skargi przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 2 w zw. z § 3 k.p.c. O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie § 5 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265).

Z uwagi na powyższe orzeczono, jak w sentencji postanowienia.